

„Faceți aceasta în amintirea Mea!”

Luca 22.19: Și, luând pâine, mulțumind, a frânt și le-a dat, spunând: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; faceți aceasta în amintirea Mea!”

1 Corinteni 11.24-25: ... și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea”. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea”.

Este cert că mulți dintre copiii lui Dumnezeu se străduiesc, *după posibilități*, să celebreze în fiecare duminică prețioasa „Cină a Domnului” (1 Corinteni 11.20) conform gândurilor lui Dumnezeu, și cine dintre cititorii iubii ai publicației „Handreichungen” nu face încă aceasta, ci se lasă călăuzit de statutele oamenilor și celebrează astfel masa unei partide, și nu pe cea a **Domnului**, este prin prezenta cordial încurajat să examineze cu seriozitate drepturile și voința Domnului, pentru a se comporta în consecință, din dragoste pentru Cel care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi! (Efeseni 5.2). Celebrarea Cinei Domnului biblică nu este o chestiune legată de „nevoia” noastră, ci de dragostea noastră pentru Domnul! (Ioan 14.21 și versetele următoarele!).

Dar chiar dacă foarte mulți au recunoscut voia lui Dumnezeu în această privință și o urmează cu bucurie, și nu lipsesc de la Cina Domnului fără să fie nevoiți, rămâne totuși o mare întrebare, dacă toți cei care celebrează „frângerea pâinii” (conform cu Faptele apostolilor 2.42 și 20.7) o fac pentru a-și aminti de **Domnul Isus** conform dorinței clar exprimate de El! Cu siguranță, unii dintre credincioși nu au înțeles încă cu adevărat cuvântul Său minunat de prețios: „Faceți aceasta în amintirea Mea!”; dar de ce nu? Este oare greu de înțeles și nu este suficient de clar? - Alții, însă, l-au înțeles bine, dar prin trecerea timpului au devenit obosiți în practicarea acestui cuvânt, iar închinarea lor, ca și cea a celor care nu au înțeles încă pe deplin dorința Domnului Isus, arată prea puțin faptul că doar Domnul glorios stă înaintea ochilor lor în suferința și moartea Sa de odinioară. Uneori este aproape ca și cum Domnul ar fi spus: „Faceți aceasta în amintirea voastră, sau în amintirea a ceea ce ați primit și ați devenit prin Mine și prin moartea Mea!” Cu alte cuvinte, binecuvântările **morții Sale pentru noi**, care ar trebui să ne preocupe cu adevărat pe tot parcursul vieții noastre, și care, cu siguranță, nu trebuie să fie trecute cu vederea în celebrarea Cinei Domnului, sunt *atât de mult* în prim-planul interesului multor credincioși, chiar și în acea *o oră* până la *o oră și jumătate* (săptămânal!), încât Cel a cărui dragoste a lucrat totul pentru noi este, dacă nu uitat, totuși nu este privit așa cum are dreptul să fie, conform acelei dorințe a inimii Sale exprimate „în noaptea în care a fost vândut”.

De unde vine aceasta? De unde vine faptul că am putea aplica reproșul Său liniștit din Ghetsimani: „N-ați fost în stare un singur ceas să vegheați împreună cu Mine?” (Matei 26.40) și la ceasul Cinei Domnului? Este oare pentru că, sub presiunea vieții de zi cu zi, admirăm prea puțin binecuvântările *noastre*, chiar uităm ce suntem *în El*, astfel încât să considerăm acea oră liniștită și pașnică a Cinei Domnului ca pe o ocazie binevenită de a ne aminti de binecuvântările *noastre*? Cu siguranță nu ar trebui să fie așa!

Sau este din cauză că ne *preocupăm* prea puțin să ascultăm *exact* cuvintele Domnului, astfel încât să credem că Îi facem un serviciu făcând, ca să spunem așa, opusul a ceea ce **El** a dorit și a spus? Poate fi asta pe placul inimii Sale? Dacă cei dragi ne-ar ruga să ne amintim de ei în mod special în anumite momente, în vremuri de despărțire, nu are nicio importanță dacă le

îndeplinim dorința sau preferăm să ne gândim *la noi* înșine? Cu siguranță că nu! Și totuși, dorința Domnului iubit pentru noi, care adesea nu este exprimată, dar, prin urmare, cu atât mai eficientă, este infinit mai importantă decât cea a oamenilor unii pentru alții! Domnul știa cât de ușor Îl vor uita chiar și ai Săi, cât de ușor va dispărea din cercul privirii lor prețiozitatea „**morții Domnului**”, odată ce vor fi lăsați în voia lor (omenește vorbind), și de aceea permite ca această dorință sinceră a Sa să ne fie transmisă atât de impresionant prin revelarea voinței Sale dată din cer lui Pavel, adică atunci când trecuseră deja câțiva ani, de când cei iubiți ai Săi auziseră cuvântul Său: „Faceți aceasta în amintirea Mea!” din gura Sa încântătoare. *Așadar, cât de importantă trebuie să fie* această dorință pentru El! Și când deseori trebuie să experimentăm cât de puțin se străduiesc chiar ai Săi să o împlinească, înțelegem cu atât mai mult ce L-a mișcat să pună în inimile noastre, prin pana lui Pavel, acest dor al Său de a fi întâmpinat cu dragostea generată de Duhul Sfânt în poporul Său răscumpărat! Cât de mult pierdem dacă nu respectăm pe deplin voința Sa! Acesta este cazul în toate lucrurile - și noi o știm! - De ce îi acordăm atât de puțină atenție, atunci când sărbătorim ultima dorință și testamentul Domnului, care a mers la moarte din ascultare față de Dumnezeu și Tatăl Său și din dragoste pentru noi „pe când eram încă vrăjmașii Lui”? De obicei, oamenii tratează cu mare atenție ultima dorință și testamentul semenilor lor, pentru că știu că ar pierde sau ar renunța la multe dacă nu ar face aceasta! De ce avem atât de puțină grijă cu ultima voință a Celui care este „Omul al doilea, din cer” (1 Corinteni 15.47) și care a iubit așa cum nimeni nu a iubit vreodată? Oare este bine așa și nu pierdem mult ca urmare?

Se subliniază adesea că nu ne adunăm la Cina Domnului pentru a fi binecuvântați, ci pentru a-L binecuvânta, lauda, adora și glorifica pe Cel care ne-a iubit - cu siguranță așa este! dar, iubiților, nu *suntem* noi binecuvântați atunci când ne adunăm *astfel*? Tu spui că nu aceasta este întrebarea, pentru că nu acesta este scopul strângerii laolaltă. Nu, dar - nu suntem binecuvântați până la urmă? Nu suntem noi, poate tocmai pentru că ne adunăm nu de dragul nostru, ci de dragul Lui, minunat înviorați launtric, și cu atât mai mult cu cât ne străduim să-L înviorăm *pe El* prin dragostea noastră pentru El? Cu siguranță! Minunatul principiu al Scripturii din Proverbe 11.25: „Sufletul care binecuvântează va fi săturat, și cel care udă pe alții va fi ud și el”, și din Faptele apostolilor 20.35: „Este mai ferice să dai, decât să primești” se aplică pe deplin aici, mai mult decât oriunde. Dumnezeu nu rămâne niciodată datornicul nostru. Și să mai spunem încă o dată: Poate că nu ne adunăm *pentru noi înșine*, de dragul binecuvântărilor noastre, pentru a primi binecuvântare la frângerea pâinii - și aceasta este pe deplin așa -, dar *suntem* binecuvântați și înviorați, nu numai prin contemplarea prețioasă a Domnului Însuși, ci în întreaga noastră viață, pentru că Domnul răsplătește din belșug orice dragoste pe care I-o arătăm. Și cu cât Îl contemplăm mai mult la Cina Domnului, cu atât mai mult suntem binecuvântați în această interacțiune sfântă, în sensul că, cu cât *El* este mai mult înviorat *prin noi*, cu atât mai mult ne înviorează *El pe noi*.

Acum, deci, dacă aprobăm și respectăm ceea ce s-a spus în ultimul paragraf, nu trebuie să recunoaștem că pierdem foarte mult, dacă respectăm doar parțial ultima voință și dorință a preaiubitului Domn Isus, adică dacă nu ne amintim în primul rând de El în dragostea Sa, de ascultarea Sa, de moartea Sa, de judecarea Sa pe cruce, ci ne amintim mai mult de binecuvântările noastre și de ceea ce am obținut prin moartea Sa? Cu siguranță că așa este! Nu poate fi altfel. Chiar și cele mai minunate binecuvântări cerești ale noastre, cele mai prețioase daruri nu sunt mai mari și mai prețioase decât Dătătorul Însuși. Desigur, nu trebuie și nu putem uita binecuvântările noastre atunci când sărbătorim Cina Domnului, dar dacă ne gândim prea des la ele și le permitem să ocupe primul loc în închinarea noastră (care atunci nu prea este o închinare *pur* nou-testamentară! Compară cu Ioan 4.20-25!) sau dacă le permitem mereu să ocupe din nou locul central după scurte amintiri de Domnul, ne comportăm ca și cum am pune darurile mai presus de Dătător! Dacă Domnul nostru ar fi vrut ca noi să frângem pâinea și să

bem paharul în amintirea binecuvântărilor *noastre* prin El, atunci cu siguranță nu ar fi avut nevoie să spună: „Faceți aceasta în amintirea Mea!” Dar El știa cât de *greu* ne este să ne întoarcem privirea de la noi înșine și să ne îndreptăm privirea, gândurile și inimile spre El! Omul, chiar și cel înnoit lăuntric, se uită întotdeauna mai ușor la ceea ce îl privește pe el însuși, decât la ceea ce îi privește pe ceilalți (Filipeni 2.4,20,21!), deci aici la ceea ce Îl privește pe Domnul Însuși. Israelitul, care intrase în țara făgăduită, trebuia să-și amintească în închinarea *sa* ce fusese înainte și la ce ajunsese acum prin DOMNUL (Deuteronomul 26) - acestea erau principiile de închinare pentru el, părtaș la chemarea pământescă, adică pe baza Vechiului Testament, și, într-un anumit fel, ele sunt modele și pentru noi (Romani 15.4). Dar, potrivit voinței Domnului, Cina Domnului nu are ca scop aducerea aminte de binecuvântările *noastre*, pe care le avem prin El, ci de aducerea aminte de El. Noi, „părtași ai chemării cerești” (Evrei 3.1, compară cu epistola către Efeseni), ne aflăm într-o poziție diferită de cea a israelitului care a ajuns în țara făgăduită de pe pământul! Desigur, dacă vrem să cunoaștem *principiile* închinării, acest pasaj ne poate învăța multe - *dar Cina Domnului este mult mai mult*. Cina Domnului este în sine cea mai înaltă și cea mai sublimă formă de închinare; este închinare în sensul cel mai deplin și nu atât în cuvinte, cât în **fapta dragostei reciproce și în adevărul a ceea ce înseamnă să ni se permită să vestim moartea Domnului prin acest act de frângere a pâinii și de băut din pahar**, până la venirea Lui. Pasajele care tratează despre Cina Domnului nu vorbesc despre închinarea *verbală*, adică audibilă, sau despre această formă de cufundare în El în general, deși închinarea cu inima și gura în rugăciune și cântare este desigur foarte potrivită aici, mai mult decât oriunde, *ci de actul în sine, care se săvârșește în amintirea Lui* („faceți aceasta ...!”)¹. Dar dacă este spre amintirea *Lui*, atunci închinarea verbală de dinaintea și de după acțiune nu trebuie să fie în contrast cu sensul acțiunii în sine, adică nu trebuie să fie în primul rând o aducere aminte de noi și de binecuvântările noastre în El! Totul trebuie să fie unitar și să servească *unicului* scop, care este atât de important pentru inima preaiubitului Domn Isus: acela al amintirii iubitoare și adoratoare a Lui Însuși, care, în dragostea Sa arzătoare, a mers pe această cale a suferinței și a morții.

Dar acum încă o dată întrebarea: Care este motivul pentru care mulți dintre cei care celebrează Cina Domnului se preocupă mult mai ușor și mai cu plăcere, conștient sau inconștient, de ceea ce avem și suntem noi, credincioșii, în Hristos, decât de El Însuși?

Dacă motivul nu este cel de mai sus, poate că pentru unii este faptul că se tem că *nu vor avea suficient de multe lucruri* care să le preocupe gândurile și inimile, închinarea lor tăcută sau verbală, dacă se vor preocupa „doar” de Domnul Însuși și de suferința și moartea Sa? Li se pare, probabil, că același subiect vechi devine prea monoton și uzat în timp - poate mort? Se gândesc ei că trebuie aduse lucruri noi Domnului, că cele vechi sunt prea neînsemnate pentru El? Nu este adevărat, a pune astfel de întrebări înseamnă deja a-i condamna! Cum ar putea ceea ce va fi întotdeauna obiectul adorării în veșnicii: **Mielul** (compară cu Apocalipsa 5) și ceea ce ține de el, să-și piardă vreodată valoarea nespuse de mare, dacă Îl privim mereu și mereu! Oare o

¹ De asemenea, nu este corect (așa cum obișnuiesc unii) să spunem în legătură cu celebrarea Cinei Domnului: „Ne adunăm pentru închinare”. Nu acesta este scopul principal al acestei adunări, ci: să ne amintim de El!

Nici nu ar trebui să vorbim despre faptul că ne adunăm pentru a vesti moartea Domnului. Și aceasta ar însemna să pierdem din vedere scopul principal. Mai degrabă, Scriptura spune (prin Pavel) că „ori de câte mâncăm pâinea *aceasta* și bem paharul” (adică în amintirea Lui), noi, prin aceasta, „vestim moartea Domnului, până vine El”. Cu alte cuvinte, acțiunea mesei de amintire este cea care trebuie să fie în centrul atenției, iar prin săvârșirea ei noi vestim moartea Domnului.

Să nu ne permitem să pierdem din vedere aspectul principal!

bijuterie pământească, un diamant, își pierde valoarea dacă este admirată mereu? Devine ea oarbă și moartă din această cauză? Poate admirarea constantă, în fiecare duminică, a Persoanei iubite, intensificată de fiecare nou participant, să-I diminueze frumusețea? Oare nu este mai degrabă așa, că Adunarea lui Dumnezeu, oricât de fărâmițată ar fi ea și este pe pământ, care practică celebrarea în sens divin a Cinei Domnului, poate face *ceva* astăzi tocmai prin această celebrare, în ciuda stării sale triste, prin care frumusețea și gloria Capului ei acum înălțat să fie puse în lumina potrivită și să fie apreciate aici și acum? La urma urmei, El a fost atât de dezonorat de declinul Bisericii lui Hristos, încât nu putem face nimic pentru a-I restabili onoarea - trebuie să așteptăm până când o va face El Însuși! Dar în Cina Sa memorială avem cea mai prețioasă și durabilă legătură între starea anterioară înaltă a Bisericii Sale aici, în plinătatea ei (de exemplu, Faptele apostolilor 2 și 4) și viitoarea stare nouă de desăvârșire, când El o va prezenta Tatălui fără vină! Pentru că în această Masă a Sa, la care El a destinat și invitat și primit oaspeții, cei care au fost câștigați pentru El prin valoarea morții Sale și spălați de sângele Său, El le îndrumă inimile prin Duhul Său, care este în ei, numai spre Sine, și astfel îi face capabili să facă ceea ce va fi preocuparea lor preferată în glorie: să I se închine Lui și să-I înalțe valoarea nespus de mare. Dacă ne lipsește aceasta aici și acum, suntem vinovați și de faptul că lumea îngerilor, care observă Biserica (Efeseni 3.10), nu primește vestirea corectă a morții Sale (1 Corinteni 11.26), ca să nu mai vorbim de credincioșii care nu au recunoscut încă valoarea mare a Cinei Domnului și care ar trebui și pot primi cunoașterea ei doar prin noi și prin vestirea Cuvântului de către noi. Să ținem cont de aceasta!

Iar celălalt motiv principal, că cineva s-ar putea teme că nu va avea destule lucruri la care să se gândească, de care să-și amintească, dacă se ocupă numai de El, este, gândindu-ne serios, complet nevalabil! Nu este oare prețios să contemplăm faptul că El a devenit sărac (2 Corinteni 9.8), de la leagăn până la moarte? Oare aceasta nu oferă mereu suficiente motive pentru închinare? Nu este oare suferința Sa în fața sinodului, ca și în fața lui Irod și Pilat, pe scurt suferința Sa din partea oamenilor, o sursă inepuizabilă pentru contemplarea în adoratoare a „Celui care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine” (Evrei 12.3)? Și apoi Ghetsimani, acest mister veșnic profund, și apoi crucea de pe Golgota - suferința Sa ca jertfă pentru vină (Isaia 53!) și ca jertfă pentru păcat, părăsit de Dumnezeu (Psalmul 22; Matei 26.45 și următoarele; Marcu 15.33 și următoarele); făcut păcat de către Dumnezeu (2 Corinteni 5.21); minunata Sa ascultare până la moarte, și chiar moarte de cruce (Filipeni 2.5 și următoarele), ca și ascultarea Sa pe cruce (Evrei 5.7,8) etc. - nu sunt acestea subiecte de contemplare adoratoare la nesfârșit? Le vom putea epuiza vreodată? Vom putea vreodată să ne oprim din a ne minuna de aceste comori ale dragostei Sale, de aceste glorii voalate și totuși atât de revelate ale Fiului, pentru a ne cufunda în ele? Lipsă de motive? O astfel de lipsă, încât va trebui să ne întoarcem mereu prea curând la binecuvântările morții Sale? Cu siguranță că nu ar trebui și nu trebuie să le uităm, cu siguranță că noi, care nu suntem sub Lege, putem să ni le amintim și la Cina Domnului, mai ales poate la început, și să-L lăudăm pe Domnul pentru ele! Dar cine pune binecuvântările în prim-plan și revine la ele mereu, chiar și cine ia cuvinte din Scriptură, pentru a le citi înainte de actul frângerii pâinii sau pentru a le discuta înainte sau (mai bine) după masa propriu-zisă, în care sunt subliniate mai presus de toate binecuvântările cerești sau chiar pământești acordate nouă - nu a înțeles cât de mult dorește și trebuie să-Și dorească Domnul nostru drag ca *drumul Său de durere, suferința Sa de moarte și amărăciunea sufletului Său* să nu fie uitate. El nu a înțeles ce înseamnă pentru inima Domnului când preaiubiții Săi răscumpărați cu sângele împlinesc dorința inimii Sale: „Faceți aceasta în amintirea Mea!”. O, iubitorilor, de am învăța mai mult și mai bine ce înseamnă pentru El când ne amintim *de El, ce valoare are pentru El dragostea noastră!* De-am onora mai mult ce înseamnă și pentru Tatăl, când ne amintim și Îl onorăm pe Preaiubitul Său, care este desfătarea inimii Tatălui Său, a cărui onoare este mai presus de toate pentru Tatăl! Dar a-L onora înseamnă și a onora dorința inimii

Sale, a onora ultima Sa moștenire, așa cum este ea prețioasă și valoroasă pentru El! Nu va fi niciodată prea mult pentru El dacă ne amintim cu dragoste de El în suferința și moartea Sa, în umilința Sa, ascultarea Sa, dragostea Sa credincioasă - și să fie aceasta prea mult pentru noi? Să devină pentru noi ceva vechi, obișnuit, mort, da, să poată deveni? Iubiților, ce este **El** pentru noi? Să contemplăm ceea ce este El pentru Tatăl și ce plăcere a avut și are Tatăl în El, și să învățăm că nici pentru Tatăl nu poate deveni niciodată prea mult, dacă noi contemplăm pe Cel care este totul pentru Tatăl! Dacă ne adâncim în cuvinte precum Ioan 10.17,18, putem înțelege ceva din relația de dragoste neschimbată și veșnică dintre Tatăl și Fiul, având în vedere moartea Celui din urmă. Cât de nespuse de adânci sunt gândurile Sale!

Încă o dată: Dacă nu este niciodată prea mult pentru Tatăl să-și amintească în dragostea Sa de acele ore în care Fiul Său preaiubit a suferit și a murit, și dacă nu este niciodată prea mult pentru gloriosul nostru Domn Isus ca noi să ne amintim mereu în fiecare duminică de moartea Sa, de Cel care niciodată, în toate veacurile veacurilor, nu trebuie să sufere și să moară din nou - cum poate deveni aceasta vreodată ceva vechi, chiar inutil, nu atât de deosebit de important pentru noi faptul că sărbătorim Cina Domnului în ascultare iubitoare față de Cuvântul Său, conform gândurilor Sale, în amintirea Sa?!

O, fie ca El să ne ajute, pe noi, cei răscumpărați cu sângele Său, în harul Său, prin Duhul Său, care **Îl** slăvește întotdeauna, să înțelegem tot mai bine dragostea Sa și să-I dăm răspunsul dragostei noastre lucrute în noi de El, răspunzând la nevoia și dorința inimii Sale: „Faceți aceasta în amintirea Mea!”

Titlul original: „Dies tut zu Meinem Gedächtnis!“

Sursa: *Handreichungen*, Vol. 10, 1925.